

ΒΗΜMagazino

ΑΝΤΩΝΗΣ ΛΥΜΠΙΕΡΗΣ

**Ο ΟΡΑΜΑΤΙΣΤΗΣ ΕΚΛΟΤΗΣ
ΠΟΥ ΑΠΟΘΕΩΣΕ ΤΗΝ ΕΙΚΟΝΑ**

ΚΟΣΜΟΣ ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΑΜΑΤΙΚΟ ΚΤΙΡΙΟ BUGATTI ΣΤΟ ΝΤΟΥΜΠΑΪ, ΣΤΗ ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
ΣΤΑΘΗΣ ΛΙΒΑΘΙΝΟΣ Ο ΓΝΩΣΤΟΣ ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ ΜΙΛΑΕΙ ΓΙΑ ΤΗΝ «ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ» ΣΤΟ ΕΘΝΙΚΟ ΚΑΙ ΤΗ ΒΙΑΙΑ ΕΠΟΧΗ ΜΑΣ
FINNEAS Ο ΠΟΛΥΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ, ΑΔΕΛΦΟΣ ΤΗΣ ΜΠΙΛΑ ΑΪΛΙΣ, ΣΕ ΜΙΑ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

ΑΝΤΩΝΗΣ ΛΥΜΠΕΡΗΣ ΑΥΛΑΙΑ ΓΙΑ ΕΝΑΝ ΑΡΧΕΤΥΠΙΚΟ ΤΖΕΝΤΛΕΜΑΝ

Ευγενής, κοσμοπολίτης, γενναιοδωρος και φιλοπερίεργος έως το τέλος. Ο Αντώνης Λυμπέρης κατάφερε να αλλάξει την αντίληψη των Ελλήνων για το lifestyle, υπηρέτησε την εικόνα και την αισθητική όσο λίγοι και υπήρξε πάντα παρών και μάχιμος: στον κολοφώνα της δόξας του αλλά και στις ημέρες της οικονομικής πτώσης του.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΩΣΤΑ ΜΠΟΥΡΟΥΣΗ

Ευζωιστής – πολύ πριν όχι απλά από τον εκφυλισμό αλλά από την ίδια την επινόηση και την επικράτηση του όρου στην ιδιόλεκτο του lifestyle –, φύσει ευγενής, με αιφνεγιάδα στο ενδυματολογικό κώδικα (ιδανικό περίβλημα της άρρηκτης αβρότητας του), ένας άνθρωπος εικόνα και ομοίωση εκείνου που εννοούμε όταν προφέρουμε τη λέξη τζέντλεμαν. Αυτοί είναι πιθανότατα μερικοί από τους τρόπους που ο Αντώνης Λυμπέρης, ψυχή και κινητήριος δύναμη του περιοδικού Τύπου στη χώρα μας για περισσότερες από τρεις δεκαετίες, έχει απο-

κρυσταλλωθεί στο συλλογικό ασυνείδητο. Όμως στην πραγματικότητα ο αείμνηστος εκδότης, που έφυγε από τη ζωή την προηγούμενη Κυριακή σε ηλικία 71 ετών, ήταν πολύ περισσότερα και πολύ πιο ουσιαστικά από την εικόνα που είχαν οι άλλοι για εκείνον. Αλλωστε ολόκληρη η διαδρομή του στη ζωή αλλά και η καριέρα του συνηγορούν με τον πιο ανάγλυφο τρόπο πως ο Λυμπέρης είχε κερδίσει το προνόμιο να διαμορφώνει την άποψη και την αισθητική των πολλών και όχι να καθορίζεται από τη γνώμη, την άποψη ή την εικόνα των άλλων. Αλλωστε η αλήθεια είναι

πως όσο μετεωρική κι αν υπήρξε η επαγγελματική και κοινωνική άνοδος του, ο ίδιος κατάφερε να κρατήσει αλώβητο και προστατευμένο με σχεδόν θρησκευτική ευλάβεια τον πυρήνα του. Ο Λυμπέρης δεν απαρνήθηκε, δεν έκρυψε, ούτε ποτέ λησιμόνησε τις καταβολές και τις απαρχές του. Όσο έκπαγλες κι αν έμοιαζαν οι Σειρήνες που συνάντησε στον ρου προς την προσωπική Ιθάκη του και όσο ηδονικό κι αν ιχούσε στα αφτιά του το τραγούδι τους, ο Αντώνης Λυμπέρης κατάφερε να μην εκποιώσει και να μην ανταλλάξει με τίποτα εκείνο το ακατέργαστο νεανικό πάθος του. Όταν με μοναδικά όπλα στη φαρέτρα του μια σανίδα του σερφ και τη φωτογραφική μηχανή του ξεκινούσε να κυνηγά το μεγάλο κύμα της ζωής.

Κατακτώντας το όνειρο

Διαβάζουμε συχνά στα αμερικανικά περιοδικά και μένουμε γοητευμένοι, καμιά φορά ακόμα και εννοϊ, από τα ουρανομήκη success stories ανθρώπων που μπορεί σήμερα να διαθέτουν χρήμα, δύναμη, ισχύ και επιρροή, όμως κάποτε υπήρξαν λυκειόπαιδα ή φοιτητές που έκαναν τα πρώτα τους σχέδια επί χάρτου στο γκαράζ του πατρικού σπιτιού τους. Είχαν, με δυο λόγια, τα προγνωστικά, αν όχι εναντίον τους, σίγουρα όχι με το μέρος τους. Πολλές μάλιστα από αυτές τις απίστευτες και όμως αληθινές ιστορίες φιλοξενούνταν κατά κόρον στα περιοδικά που σφράγισσε με την οπτική και την αισθητική του ο Αντώνης Λυμπέρης. Πάντα κατατεθειμένες σε λέξεις προσεκτικά τοποθετημένες η μία δίπλα

στην άλλη και κυρίως επενδεδυμένες με εικόνες όχι μόνο ταιριαστές αλλά διαλεγμένες μία προς μία. Ίσως σε αυτά τα ουρανομήκη σε έκταση stories των larger than life προσωπικοτήτων ο εκλιπών εκδότης αναγνώριζε ψήγματα και συνάψεις με τη δική του διαδρομή. Εκείνη που είχε ως σημείο εκκίνησης το εφηβικό δωμάτιο του πατρογονικού σπιτιού του και δούρειο ίππο το θρυλικό λευκό Citroën 2CV του. Ο Αντώνης Λυμπέρης δεν ανήκε σε κάποια από τα παραδοσιακά εκδοτικά τζάκια, ούτε προερχόταν από γονείς που είχαν προδιαγράψει για εκείνον την επαγγελματική πορεία του ενώ ακόμα τον έτρεφαν στην κούνια με το μπιμπερό και του άλλαζαν πάνες. Οι καταβολές του υπήρξαν πολύ πιο ταπεινές από εκείνες που θα μπορούσε να υποθέσει όποιος τον γνώρισε από τη μεγεθυμένη εικόνα του ή τον συνναστράφηκε από τη δεκαετία του '90 και έπειτα. Μάλιστα, ήταν και πολύ πιο μποέμικες από όσο πρόδιδε η κατοπινή εικόνα του με τα sur mesure κοστούμια και τα χαρακτηριστικά, επιμελώς ατημέλητα μαλλιά του. Γιος μιας μεσοαστικής αθηναϊκής οικογένειας, μεγάλωσε στο βαθύ κέντρο της πόλης, σε ένα διαμέρισμα μερικών δεκάδων τετραγωνικών στην οδό Αριστοτέλους. Από μικρός είχε δύο κλίσεις – ή αν προτιμάτε, δύο καλώς εννοούμενα πάθη. Αγαπούσε τον αθλητισμό και έλκονταν από τη φωτογραφία. Μολονότι πάντως το σερφ υπήρξε ο πρώτος και παντοτινός έρωτάς του, τελειώνοντας το σχολείο ο Λυμπέρης αποφάσισε να φύγει για τη Γερμανία, για να σπουδάσει αρχικά φωτογραφία στην Κολωνία και κατόπιν σκηνοθεσία στο Μόναχο. Ήταν το δίχως άλλο καθοριστικά χρόνια, αφού τότε συνειδητοποίησε τη σημασία, τη δύναμη και τη δυναμική αλλά και τον αντίκτυπο που μπορούσε να έχει η εικόνα. Στον εαυτό του αλλά και στους άλλους. Επιστρέφοντας στην Ελλάδα με τις αποσκευές του βαρύτερες σε μνήμες και εμπειρίες που τον διαμόρφωσαν και αφού υπηρέτησε τη στρατιωτική θητεία του στο Ναυτικό, ο Λυμπέρης αποφάσισε να ακολουθήσει το εσωτερικό κέλευσμά του και να επιστρέψει εκεί όπου ανήκε. Στον κόσμο. Εζησε για βραχύ διάστημα ως νομάς. Τι έκανε; Περιπλανιόταν, πάντα με προέκταση του σώματός του τη σανίδα του σερφ, και απαθανάτιζε με νεανική λαι-

μαργία και κεκτημένη ταχύτητα στιγμές. Τη συνάντησή με το πεπρωμένο του την είχε σε ένα από εκείνα τα ταξίδια του, συγκεκριμένα στις Μπαχάμες, όπου είχε ταξιδέψει για έναν αγώνα σερφ. Με περίσσειμα ποιητικής αδειας θα μπορούσε σήμερα να παρατηρήσει κανείς πως ο Λυμπέρης δεν κατάφερε τότε να αναγνωρίσει τη μοίρα του. Ήταν εξάλλου καμουφλαρισμένη, αφού εμφανίστηκε ενσαρκωμένη στο πρόσωπο ενός γερμανού εκδότη που γνώρισε στο περιθώριο του αγώνα και ο οποίος του ζήτησε να ακούσει την ιστορία του. «Αφού αγαπάς τόσο το σερφ και τη φωτογραφία, γιατί δεν κυκλοφορείς ένα περιοδικό για το σερφ;» ρώτησε τον νεαρό Έλληνα. Ο σπόρος της ιδέας που έπεσε στο έδαφος της Καραϊβικής κάρπισε τελικά λίγους μήνες αργότερα στην Ελλάδα, όταν ο Λυμπέρης κυκλοφόρησε εν έτει

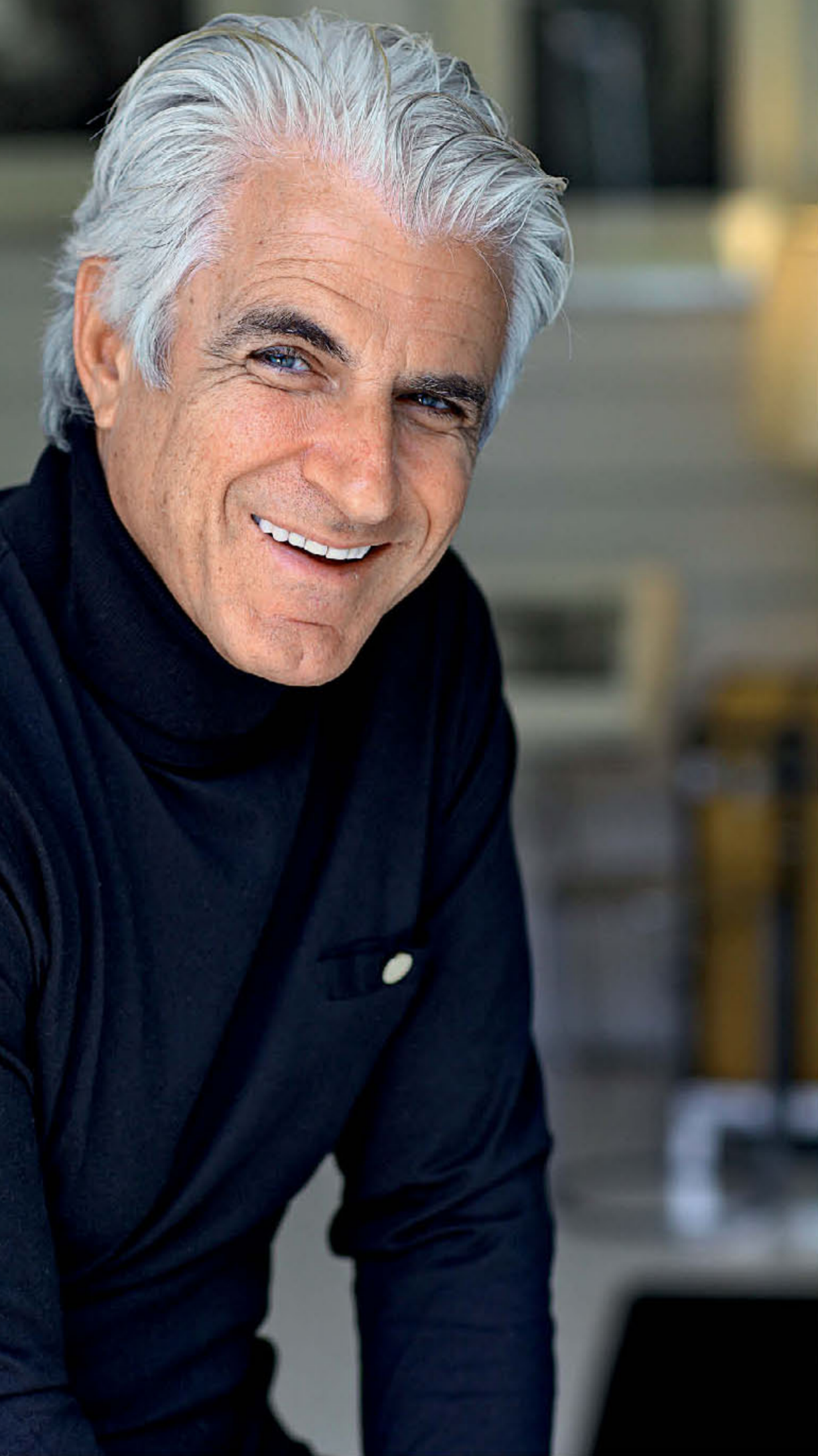

● Με πυλώνα της εκδοτικής δραστηριότητάς του το περιοδικό «Status», ο εκλιπών εκδότης δημιούργησε μια αυτοκρατορία εγχώριων και διεθνών τίτλων, σε ένα καινοφανές για τα ελληνικά χρονικά success story.

● Με την αισθητική, το όραμα και την πολύ σαφή άποψή του, ο Αντώνης Λυμπέρης όρισε τον εγχώριο lifestyle Τύπο. Πίστεψε και αντιλήφθηκε τη δύναμη της εικόνας πολύ πριν από τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης και την ανάδυση των επιδραστικών διασημοτήτων.

Στο ζενίθ της, η εκδοτική αυτοκρατορία του Αντώνη Λυμπέρη αθροιζόταν σε 55 περιοδικά που εκδίδονταν σε 5 χώρες (Ελλάδα, Κύπρο, Βουλγαρία, Ρουμανία και Ρωσία), ραδιοφωνικούς σταθμούς, ειδικές εκδόσεις και βέβαια τα θρυλικά βραβεία για τους Άνδρες και τις Γυναίκες της Χρονιάς

1981 το περιοδικό «Surf & Ski». Ήταν ο θεμέλιος λίθος για την εκδοτική αυτοκρατορία του, που θα μεσουρανούσε πολλά χρόνια αργότερα, στις δεκαετίες των 90s και των 00s.

Η αρχή του αείμνηστου εκδότη ήταν ως το μεδούλι της κινηματογραφική. Επρόκειτο για ένα εντελώς DIY, χειροποίητο και χειρωνακτικό εγχείρημα. Σχεδόν όλα περνούσαν από τα χέρια του, ενώ ήταν ο ίδιος που προσέγγιζε υποψήφιους διαφημιζόμενους με την παλιά και δοκιμασμένη μέθοδο πόρτα-πόρτα. Με το θρυλικό λευκό 2CV του φορτωμένο με τα σύνεργα του σερφ, ο αεικίνητος νεοσσός τότε εκδότης αναζητούσε ανθρώπους που θα ανταλλάβαν τον τότε υπό διαιμόρφωση ακόμα όραμά του και θα το στήριζαν. Τελικά αποδείχθηκαν περισσότεροι από όσους θα περίμενε και ο ίδιος. Μάλιστα, το παρθενικό εκδοτικό του

εγχείρημα, που πήρε σάρκα και οστά χάρη σε ένα δάνειο 20.000 δραχμών που έλαβε από τη μητέρα του, πήγε τόσο καλά ώστε έναν χρόνο αργότερα απέκτησε και αδελφάκι. Ήταν το περιοδικό «Ο Κόσμος του Τένις» ενώ το 1983 γεννήθηκε και το πιο επιτυχημένο από τα πρώτα του εκδοτικά projects, «Ο Κόσμος του Video». Το εκδοτικό στρατηγείο του το είχε στήσει τότε στο διαμέρισμα που βρισκόταν στον από πάνω όροφο του πατρικού του.

Η πιο σκοτεινή ώρα

Σχεδόν τριάντα χρόνια από εκείνη τη σημαδιακή ημέρα, η οποία ενδεχομένως ήταν και μία από τις πιο φωτεινές της εκδοτικής καριέρας του που μόλις τότε ξεκινούσε, στις 7 Νοεμβρίου του 2012 ο Αντώνης Λυμπέρης ζούσε την πιο σκοτεινή ώρα του. Όμως ακόμα και τη στιγμή που η εκδοτική αυτοκρατορία του, η οποία

στο ζενίθ της αθροιζόταν σε 55 περιοδικά που εκδίδονταν σε 5 χώρες (Ελλάδα, Κύπρο, Βουλγαρία, Ρουμανία και Ρωσία), ραδιοφωνικούς σταθμούς, ειδικές εκδόσεις και βέβαια τα θρυλικά βραβεία για τους Άνδρες και τις Γυναίκες της Χρονιάς, όδευε σε ένα μη αναστρέψιμο τέλος, υπό το βάρος της οικονομικής ύφεσης και της κατακόρυφης πτώσης του διαφημιστικού τζίρου, ο αυτοδημιούργητος επιχειρηματίας προσπέγραψε με τον τρόπο και τη στάση του πως όσα σπουδαία και αν είχαν μεσολαβήσει σε αυτή την τριακονταετία, ο ίδιος δεν είχε απολέσει καμία από τις αρετές του. Σε ένα απόσπασμα της επιστολής μέσω της οποίας απευθυνόταν στους εργαζομένους των Liberis Publications έγραφε τότε: «Η ελπίδα πεθαίνει τελευταία και για μας σήμερα, Τετάρτη 7 Νοεμβρίου, σας ανακοινώνω ότι πέθανε. Πέθανε

● Στα Βραβεία Κοινού του περιοδικού «Condé Nast Traveller» το 2010 με τον Πέτρο Μπουροβίλη. Ο αείμνηστος Λυμπέρης ήταν ο άνθρωπος που εμπιστεύθηκε ο διεθνής εκδοτικός όμιλος για την ανάπτυξή του στην Ελλάδα και στα Βαλκάνια.

BUGATTI RESIDENCES

Η ΓΑΛΛΙΚΗ ΡΙΒΙΕΡΑ ΣΤΟ ΝΤΟΥΜΠΑΪ

● Το επιβλητικό κτίριο με το χαρακτηριστικό σχήμα «Horseshoe Grille», σήμα κατατεθέν των αυτοκινήτων Bugatti, μοιάζει σαν να βρίσκεται συνεχώς εν κινήσει.

Κάθε μονάδα έχει το δικό της μπαλκόνι με ανυπέροβλη θέα στο Business Bay του Ντουμπάι.

Μια ματιά στα ενδότερα του πρώτου οικιστικού project στον κόσμο που φέρει την υπογραφή της εμβληματικής αυτοκινητοβιομηχανίας, το οποίο μάλιστα πολύ πρόσφατα απέκτησε τον πιο διάσημο μελλοντικό του ένοικο, έναντι 54 εκατ. ευρώ.

ΑΠΟ ΤΗΝ
ΝΤΙΑΝΑ ΚΑΡΤΣΑΓΚΟΥΛΗ

Μπορεί τα θεμέλιά τους να βρίσκονται σταθερά στην καρδιά του κοσμοπολίτικου Business Bay στο Ντουμπάι, μια ανάσα από τον Burj Khalifa, το ψηλότερο κτίριο στον κόσμο, που ορθώνεται στα 829,8 μέτρα, αλλά οι Bugatti Residences by Binghatti, που αναμένεται να ολοκληρωθούν στα τέλη του 2025, σχεδιάστηκαν για να δίνουν την εντύπωση ότι βρίσκονται συνεχώς εν κινήσει. Από τη μία το σχήμα του πολυώροφου κυρίου, εμπνευσμένο από το εμβληματικό «Horseshoe Grille», το χαρακτηριστικό «πέταλο» δηλαδή στη μάσκα των τετράτροχων μοντέλων Bugatti, μαζί με τις ανάλογες αεροδυναμικές καμπύλες, οι οποίες θυμίζουν τα ίδια τα υπερπολυτελή supercars της γαλλικής αυτοκινητοβιομηχανίας, και από την άλλη η γυάλινη επιφάνειά του με τα μεταλλικά στοιχεία, επιλεγμένα ώστε, εκτός των άλλων, να δημιουργούν ένα «παιχνίδισμα» με το φυσικό φως κατά τη διάρκεια της ημέρας και έχουμε ως αποτέλεσμα μια εντυπωσιακή κατασκευή που χαρακτηρίζεται από δυναμική και αέναη κίνηση.

Όπως ακριβώς και εκείνη που χαρακτηρίζει την επιφάνεια της θάλασσας στη Γαλλική Ριβιέρα, από την οποία επίσης άντλησαν έμπνευση οι designers του κτίριου, σύμφωνα με τα λεγόμενα των ιδίων. Η ρευστότητα των σχεδιαστικών γραμμών φέρνει στον νου τον κυματισμό στα παράλια του Σεν Τροπέ, της Νίκαιας, των Καννών, του Σεν-Ζαν-Καρ-Φερά, πόλεων που έχουν συνδεθεί με τον πλούτο, τη λάμψη και την καλή ζωή, άρα και με τα γρήγορα, ακριβά αυτοκίνητα. Μάλιστα, αυτή η αισθητική μεταφέρεται

και στο εσωτερικό του megabuilding, το οποίο θα αποτελείται από 182 διαμερίσματα, που χωρίζονται σε δύο «συλλογές»: τη Riviera Mansion Collection, που περιλαμβάνει 171 μονάδες, μέχρι επτά ανά όροφο, και τη Sky Mansion Penthouse Collection, που αποτελείται από 11 πολυτελή ρετιρέ, τα οποία καλύπτουν το καθένα από έναν ολόκληρο όροφο.

Όπως έχει δηλώσει σχετικά ο διευθύνων σύμβουλος της Bugatti, Μάτε Ρίματς, για τη φιλοσοφία πίσω από τον σχεδιασμό των Bugatti Residences by Binghatti: «Θέλουμε να προσφέρουμε μια ευρύτερη εμπειρία. Η Bugatti είναι η κορυφή της αυτοκινητοβιομηχανίας, αλλά πιστεύουμε ότι μπορούμε να προσφέρουμε αυτή την εμπειρία και σε άλλους τομείς. Οπότε, στο real estate, για παράδειγμα, ειδικά στο Ντουμπάι, όπου οι άνθρωποι επιδιώκουν την κορυφή, βρήκαμε ενδιαφέρουσα την ευκαιρία να χτίσουμε ένα κτίριο Bugatti και να φέρουμε τον γαλλικό αέρα πολυτέλειας στα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα. Αυτή ήταν η ιδέα: ποιο θα ήταν το αποτέλεσμα αν δίναμε στους σχεδιαστές μας τη δημιουργική ελευθερία να εφαρμόσουν αυτό που εμείς κάνουμε με ένα υπεραυτοκίνητο Bugatti, αυτή τη φορά σε ένα κτίριο; Ιδού το αποτέλεσμα».

Supercars, ποδόσφαιρο και ακριβά ακίνητα

Το συγκεκριμένο project, που σχεδιάστηκε από την Bugatti σε συνεργασία με την Binghatti Developers, τον κορυφαίο κατασκευαστή με έδρα το Ντουμπάι, δεν είναι το μοναδικό παράδειγμα κυρίου κατοικιών που φέρει την υπογραφή ενός μεγάλου brand αυτοκινήτων. Εχουμε ήδη δει ολοκληρωμένα τα Porsche

ΑΠΟ ΤΟΝ ΓΙΩΡΓΟ ΝΑΣΤΟ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΣΙΜΟΠΟΥΛΟΣ

Δεν είναι πάντα αρχαία που έρχονται ξανά στο φως όταν πραγματοποιούνται εργασίες κάπου στο Κέντρο της Αθήνας. Στην περίπτωση του Μεγάλου Αρσακείου, στο οποίο γίνονται πυρετώδεις προετοιμασίες προκειμένου να υλοποιηθεί το φιλόδοξο εγχείρημα ΣΤΟΑ, αποκαλύφθηκε πριν από λίγες ημέρες η παλιά επιγραφή που βρισκόταν στο Υπόγειο του Θεάτρου Τέχνης, με μια γραμματοσειρά που δείχνει ακόμη και σήμερα απίστευτα μοντέρνα. Ολόκληρο αυτό το οικοδομικό τετράγωνο περνά αυτό το διάστημα από μια διαδικασία μεταμόρφωσης. Η ιστορία του άρχισε το 1836. Εκείνη τη χρονιά δημιουργήθηκε η Φιλεκπαιδευτική Εταιρεία, ένας οργανισμός που είχε ως στόχο την εκπαίδευση των γυναικών της εποχής, και προκειμένου να εκπληρώσει την αποστολή του ξεκίνησε να κατασκευάζει τμηματικά το Αρσάκειο Μέγαρο και θεμελίωσε το κεντρικό κτίριο σε σχέδια του αρχιτέκτονα Λύσανδρου Καυτανιζόγλου. «Για το χτίσιμό του, μάλιστα, στρατιώτες μετέφεραν από την Ακρόπολη "τους περιττούς λίθους". Η πράξη αυτή, η οποία έγινε με την έγκριση του Οθωνα, αν και σήμερα θεωρείται αντίθετη προς την αρχαιολογική δεοντολογία, είναι ενδεικτική της σημασίας που δόθηκε τότε στην κατασκευή του Παρθεναιωγείου αυτού και στον σκοπό που θα επιτελούσε. Μετά την ανακαίνιση του κτιρίου από τη ΔΕΠΟΣ, πριν από μερικές δεκαετίες, οι "λίθοι" αυτοί αποσπάστηκαν και επεστράφησαν στην Ιερό Βράχο. Μόνο όσοι ήταν "φέροντες" παρέμειναν, αφού προηγουμένως φωτογραφήθηκαν από την Αρχαιολογική Υπηρεσία», διαβάζουμε στο stoabibliou.gr. Το οικόπεδο αυτό, λοιπόν, το οποίο ορίζεται από τις οδούς Σταδίου, Περσισιάδου, Πανεπιστημίου και Αρσάκη, χιζόταν μέχρι το 1925, με τελευταία προσθήκη την όψη της Σταδίου, ο σχεδιασμός της οποίας είχε ανατεθεί στον Ερνέστο Τοσίλλερ το 1907. Το μέγαρο στέγαζε τα Αρσάκεια και Τοσίτσεια Σχολεία μέχρι τις αρχές της δεκαετίας του '30, οπότε και μεταφέρθηκαν στο Ψυχικό. Το 1937 χτίστηκε στον αίθριο χώρο το κινηματοθέατρο «Ορφείας», το οποίο, κατά το δεύτερο μισό της δεκαετίας του '80 και στο πλαίσιο της αποκατάστασης του μεγάρου, κατεδαφίστηκε. Στη θέση του φτιάχτηκε η Στοά του Βιβλίου. Στα χρόνια της πρόσφατης οικονομικής κρίσης η σταδιακή παρακμή έδωσε τη θέση της στην εγκατάλειψη. Για τον Πάνο Τριανταφυλλόπουλο, διευθύνοντα σύμβουλο της Legendary Food, η αναβάθμιση της συγκεκριμένης περιοχής της Αθήνας αποτελεί εδώ και αρκετά χρόνια σημαντικό στόχο. «Στο παρελθόν ο κόσμος ανεβοκατέβαινε από την Ομόνοια προς το Σύνταγμα, εδώ χτυπούσε η καρδιά της Αθήνας, σε μικρή απόσταση βρισκόταν το Μινιόν και

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ ΑΛΛΑΖΕΙ

Ενα ολόκληρο οικοδομικό τετράγωνο στο κέντρο της πρωτεύουσας ετοιμάζει δυναμική επιστροφή στην πολιτιστική, γαστρονομική και εμπορική ζωή της πόλης. Περιηγηθήκαμε στους χώρους της Στοάς Αρσακείου και μιλήσαμε με τους ανθρώπους που συνδέονται με την ιστορία και τη νέα εποχή του κτιρίου.

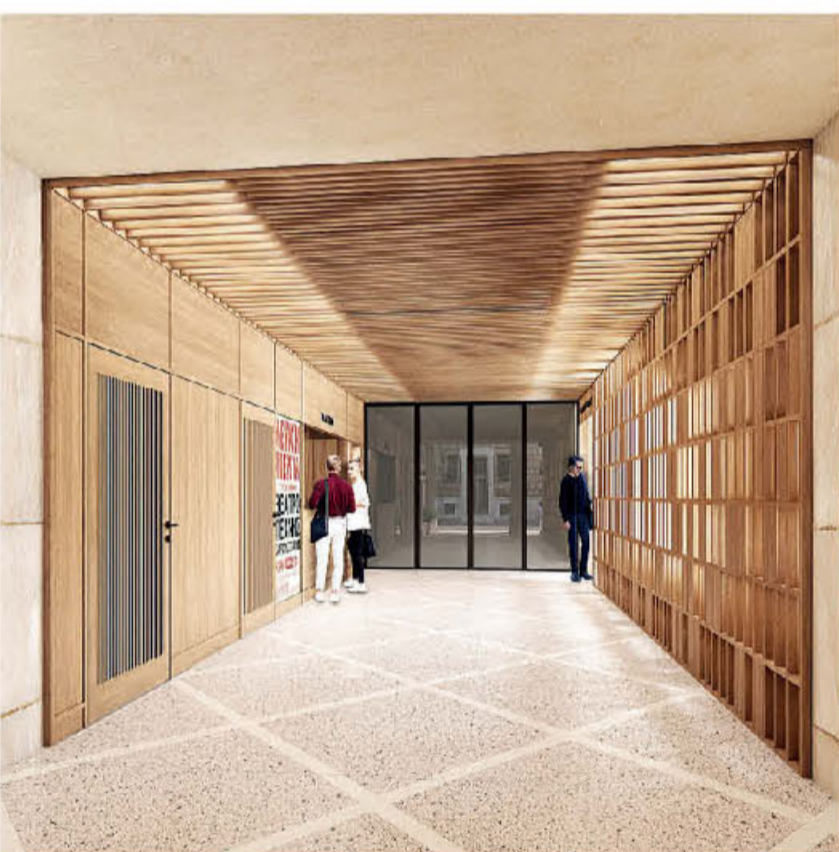
● Η παλιά πινακίδα του Θεάτρου Τέχνης Καρόλου Κουν που αποκαλύφθηκε κατά τη διάρκεια εργασιών στο κτίριο.

ο Λαμπρόπουλος. Εχω γεννηθεί στην Κυψέλη, έχω αναμνήσεις από αυτό το κομμάτι της πόλης, την αγαπάω αυτή την περιοχή και ήμουν σίγουρος ότι θα έρχόταν η στιγμή να ξαναγεννηθεί. Πέρασε μια πολύ δύσκολη περίοδο, όμως δεν γινόταν να χαθεί. Υπάρχει μια ομάδα που λειτουργεί σαν οικογένεια και πιστεύουμε όλοι ολόψυχα στην υλοποίηση αυτού του οράματος» λέει παθιασμένα, με μια ανάσα σχεδόν: «Εχω ένα μότο: η αισιοδοξία δεν κοστίζει τίποτα και δεν υπάρχει λόγος να ξεδεύουμε τη ζωή μας κάνοντας αρνητικές σκέψεις. Μόνο όταν σκεφτόμαστε θετικά μπορούμε να δημιουργήσουμε. Με ενδιαφέρει η Αθήνα και μία φορά τον μήνα κάνω τη διαδρομή Κολωνάκι, Εξάρχεια, Ομόνοια, Μεταξουργείο, Ψυρρή, φτάνω μέχρι την Ακρόπολη για να βλέπω τι συμβαίνει. Είναι πολύ ενδιαφέρουσα αυτή η πόλη, κάθε περιοχή έχει τη δική της ατμόσφαιρα». Του ζητώ να μου εξηγήσει πώς ακριβώς θα λειτουργεί ο χώρος όταν ολοκληρωθεί. «Πήραμε την απόφαση να επενδύσουμε σε αυτό το ιστορικό ακίνητο και έχουμε χωρίσει το κτίριο σε πτέρυγες, καθεμία από τις οποίες θα προσφέρει και μια άλλη εμπειρία στον επισκέπτη. Ξεκινάμε από τη Σταδίου, που ήταν πάντοτε παραδοσιακά ένας

δρόμος εμπορίου. Τέσσερα μεγάλα καταστήματα έχουν ήδη μισθωθεί σε εκείνη την πλευρά και θα λειτουργήσουν, εκτός απροόπτου, τον Μάρτιο της επόμενης χρονιάς. Το έργο αναμένεται να ολοκληρωθεί και να βρίσκεται σε πλήρη δραστηριότητα τον Ιούνιο του 2025». Πάλι προς την πλευρά της Σταδίου, σε επιφάνεια 1.200 τετραγωνικών μέτρων, θα δημιουργηθεί ένα μεγάλο ελληνικό μπακάλικο με 5.000 κωδικούς μικρών και μεσαίων παραγωγών. Πέραν της λιανικής πώλησης, ωστόσο, το delicatessen αυτό θα διαθέτει και ειδικά stations φαγητού τα οποία θα αξιοποιούν τα προϊόντα που έχουν επιλεγεί να πωλούνται εκεί ώστε το κοινό να τα δοκιμάζει και να τα καταναλώνει επί τόπου. Το μεγάλο αυτό κατάστημα θα περιβάλλεται από ποικίλα μαγαζιά εστίασης: ένα ζαχαροπλαστείο, ένα μεζεδοπωλείο, ένα σημείο με μαγειρευτά, ένα για ξηρούς καρπούς και ένα για παγωτό, ένα που θα δίνει έμφαση στο κρέας και ένα άλλο στο ψάρι. Θα υπάρχει επίσης μία κάβα με προϊόντα από εγχώριους αμπελώνες και ελληνικά αποστάγματα, που θα λειτουργεί και ως wine bar. Με εξαίρεση δύο καταστήματα που θα προσφέρουν καφέ και θα ξεκινούν τη λειτουργία τους από πολύ νωρίς το πρωί προκει-

● Η πρόσοψη της Στοάς Αρσακείου, έτσι όπως θα φαίνεται από την οδό Σταδίου.

● Φωτορεαλιστική απεικόνιση του διαδρόμου που θα οδηγεί στο Υπόγειο του Θεάτρου Τέχνης.

μένον να εξυπηρετούν τα γύρω γραφεία, δεν θα υπάρχουν επιχειρήσεις που να καλύπτουν η μία τη δραστηριότητα της άλλης, καθεμία θα έχει, τρόπον τινά, τη δική της εξειδίκευση. Βασική επιδίωξη στη ΣΤΟΑ είναι να μη νιώθει ο επισκέπτης ότι έχει βρεθεί σε ένα εμπορικό κέντρο όπου όλα τα καταστήματα είναι παρόμοια και δεν έχει και μεγάλη σημασία το πού θα καθίσει. Αυτή η λογική έχει και ένα άλλο πλεονέκτημα για τους επιχειρηματίες, αφού δεν θα υπάρχει

ανταγωνισμός μεταξύ τους – ο καθένας θα προσφέρει το δικό του προϊόν. Βαρύτητα θα δοθεί στη μεσογειακή διατροφή και κουζίνα, αλλά ακόμα και αν υπάρχουν πιο διεθνείς προτάσεις, θα βασίζονται στα ελληνικά προϊόντα. Αξίζει να σημειωθεί πως ο επισκέπτης θα μπορεί στο ίδιο τραπέζι να δοκιμάσει προτάσεις από διαφορετικά σημεία πώλησης, κάνοντας την παραγγελία του μέσω ενός app, μιας εφαρμογής, πληρώνοντας μία φορά για όλα, χωρίς να

πρέπει να στηθεί σε διαφορετικές ουρές.

Στην οδό Σταδίου θα βρίσκεται και η μία είσοδος που θα οδηγεί στο διαδραστικό Μουσείο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου «Eurora Experience», το οποίο βρίσκεται ήδη σε προχωρημένη φάση κατασκευής. Η δεύτερη είσοδος του θα «βλέπει» στην οδό Πεσμαζόγλου, όπου βρίσκεται η «πτέρυγα του πολιτισμού», αφού από εκεί θα έχει πρόσβαση το κοινό και στο Υπόγειο του Θεάτρου Τέχνης Καρόλου Κουν, όπως συμβαίνει παραδοσιακά όλα αυτά τα χρόνια που λειτουργεί στο σημείο. Η είσοδος του θεάτρου θα ανανεωθεί και αυτή μαζί με το υπόλοιπο κτίριο. Ο Πάνος Τριανταφυλλόπουλος θέλει να δοθεί σημασία σε αυτή τη διάσταση του πρότζεκτ, διότι θεωρεί και τη γαστρονομία σημαντικό κομμάτι του ελληνικού πολιτισμού και της μεσογειακής κουλτούρας που έχουν ούτως ή άλλως στο επίκεντρό τους το μοίρασμα και την κοινή εμπειρία. Από την Πεσμαζόγλου το κοινό θα έχει πρόσβαση και σε έναν υπερυψωμένο κήπο γεμάτο πράσινο που πρόκειται να δημιουργηθεί στο αίθριο όπου λειτουργούσε κάποτε το Polis art café – εκεί ακόμα και πικ-νικ θα μπορούσε να κάνει κάποιος επισκέπτης. Όσοι επισκέπτονταν τη Στοά Ορφένος θα θυμούνται σίγουρα την εντυπωσιακή γυάλινη οροφή η οποία θα καθαριστεί και θα δείχνει καινούργια, όπως και τα μαρμάρινα δάπεδα και τα χαρακτηριστικά κρεμαστά φώτα της. Στην καρδιά του πρότζεκτ θα υπάρχουν και πέντε μικρά μαγαζιά που θα αναδίδουν άρωμα Ελλάδας, ένα με πήλινα σκεύη, κάποιο ανθοπωλείο, ίσως και κάποιο βιβλιοπωλείο. Τον

● Ο Πάνος Τριανταφυλλόπουλος προϊστάται του φιλόδοξου πρότζεκτ ΣΤΟΑ.

«**Πήραμε την απόφαση να επενδύσουμε σε αυτό το ιστορικό ακίνητο και έχουμε χωρίσει το κτίριο σε πτέρυγες, καθεμία από τις οποίες θα προσφέρει και μια άλλη εμπειρία στον επισκέπτη. (...) Το έργο αναμένεται να ολοκληρωθεί και να βρίσκεται σε πλήρη δραστηριότητα τον Ιούνιο του 2025**

ΠΑΝΟΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

ρωτώ αν θα προσπαθήσουν να προσεγγίσουν πιο στοχευμένα τους τουρίστες που έχουν αρχίσει τα τελευταία χρόνια να συρρέουν στην Αθήνα. «Η δική μας φιλοσοφία είναι πως όταν κάνεις καλή δουλειά ο κόσμος θα σε εμπιστευθεί και θα έρθει, στοχεύουμε άλλωστε σε κάτι που θα έχει διάρκεια, δεν μας ενδιαφέρει το πυροτέχνημα. Θα θέλαμε κατ' αρχάς να απευθυνόμαστε στους Αθηναίους που ζουν και εργάζονται εδώ κοντά, αν μας εμπιστευθούν αυτοί, τότε

οι επισκέπτες θα ακολουθήσουν. Πρώτα μας ενδιαφέρουν οι γείτονές μας. Αυτούς δεν θέλουμε να απογοητεύσουμε» απαντά. Μια εύλογη απορία έχει να κάνει με τη διαχείριση του μεγάλου όγκου των απορριμμάτων. Ο Πάνος Τριανταφυλλόπουλος εξηγεί ότι δεν θα βγάζει κάθε μαγαζί τα δικά του σκουπίδια στον δρόμο: «Έχουμε δημιουργήσει ειδικό χώρο όπου θα τα συγκεντρώνουμε όλα εμείς με την υποχρέωση να τα δώσουμε στον δήμο – το χαρτί, το γυαλί,